

Prövningsnämnden

STOCKHOLMS STAD:

Gift-kvinna-avdrag

1. Gift kvinna, som levt tillsammans med sin man och som under större delen av beskattningsåret varit här i riket bosatt, äger enligt nu gällande bestämmelser, om hon under året haft inkomst av rörelse eller av eget arbete, åtnjuta avdrag vid den kommunala taxeringen med högst 300 kr, och vid den statliga med hälften av inkomsten dock högst med 1 000 kr.

Avdraget tillkommer alltså endast kvinna.

En gift man, vars hustru varit samsatt i hans rörelse, begärde dylikt avdrag. TN vägrade. PN medgav avdraget trots att det icke ens var en kvinna, som begärde det. Tre ledamöter anförde dock reservation och ansåg, att lagens bestämmelser bort följas.

2. Gift kvinna med inkomst i form av utdelning från kommanditbolag begärde gift-kvinna-avdrag. TN vägrade dylikt avdrag. Tydligt ansåg den, att inkomsten ej härflutit av eget arbete och ej heller av rörelse i egentlig mening. PN medgav avdraget med hänsyn till bevillningsutskottets uttalande vid årets riksdag, enligt vilket avdraget skall schablonmässigt medgivas utan mera ingående kontroll och dylik inkomst ostridigt skall deklarerats som inkomst av rörelse, fast den ju sakligt

sett närmast är att jämställa med inkomst av kapital.

Arbetsrum

En journalist hade begärt avdrag med 700 kr. för arbetsrum i bostaden. TN hade vägrat och därvid följt PN vid taxeringarna åren 1950 och 1951. KR hade emellertid medgivit visst avdrag beträffande 1950 års taxering. Även PN medgav nu avdrag dock endast efter votering med fyra röster mot fyra.

Flyttningkostnad

En ingenjör beordrades av arbetsgivaren att flytta till annan ort för att där tillträda ny tjänst. Han erhöi ersättning för flyttningkostnaden av arbetsgivaren. TN upptog denna ersättning till beskattning och medgav icke avdrag för flyttningkostnaden. Detta torde stå i full överensstämmelse med föreliggande prejudikat. Av bevillningsutskottets uttalande vid 1944 års riksdag synes jämväl framgå att så är fallet, men utskottet uttalade då också, att skäl kan föreligga för ändring och hemställde om utredning. Sådan har verkställts men har ej föranlett lagändring. Man torde väl då få dra slutsatsen, att avdrag ej borde medges.

PN medgav emellertid enhälligt avdraget. Då det av diskussionen syntes framgå, att i vart fall TI ej kunde vara villig att gå med på avdrag i de fall, då ersättning ej erhöi eller då flyttningen skett frivilligt, lät ledamoten Vanner till protokollet

anteckna, att han ansåge att avdrag efter detta beslut borde medges för all skälig flyttningskostnad, då den ju vore en förutsättning för inkomstens förvärvande lika mycket om arbetsgivaren bestredde hela eller en del av kostnaden som då ingen ersättning erhöles. Ej heller kunde någon skillnad göras mellan de fall, då flyttningen skett frivilligt och då den beordrats, ty i båda fallen vore flyttningen givetvis en förutsättning för den nya inkomstens förvärvande. Det kunde dessutom icke vara rimligt, att medge avdrag, då bidrag erhöles och den skattskyldige alltså befunde sig i en något bättre ställning, men vägra avdrag, då den skattskyldige ej fått ersättning utan själv måst bekosta flyttningen och alltså befunde sig i ett relativt sett sämre läge.

Då den första förutsättningen vid ny anställning givetvis vore att flytta inkomsttagaren själv, syntes vidare denna kostnad, dvs resekostnaden, i första hand böra få avdragas, vilket PN hittills konsekvent vägrat, även då anställningstiden varit relativt kort.

Rent principiellt kan det väl med fog sägas, att avdrag för flyttningskostnad kan motiveras med starka skäl. En annan sak är, att besvärliga gränsfall kan uppkomma, men de får väl knäckas från fall till fall. I alla händelser förefaller det möjligt att i praxis komma fram till en förnuftigare linje än hittills utan att nödvändigtvis behöva ändra lagen. Den lägger knappast hinder i vägen för en sådan tolkning som den ovanstående.

*

Senare har PN emellertid vägrat avdrag för flyttningskostnad, då den bekostats av den skattskyldige själv. Besluten ha icke varit enhälliga.

Inkomst av rörelse

I praxis upptages icke inkomst genom uthyrning av ett enstaka rum i en bostadslägenhet till beskattning. Nämnderna har tydligen ansett, att det vållar mera besvär än vad en ev.

beskattning kan ge. Emellertid hade en person deklarerat dylik inkomst och i varje fall icke under den rubriken erhållit avdrag för kostnader. TN godtog deklarationen. Efter ordinarie besvärstidens utgång anförde han besvär, sedan han kommit underfund med rådande praxis. PN vägrade att pröva besvären, såsom för sent inkomna. Reservation anfördes av principiella skäl. Det synes nämligen kunna hävdas, att om allmän praxis är att taxera på visst sätt, men en TN helt oförhappandes avviker från denna praxis, ett förbiseende från TN:s sida föreligger, och då bör besvärsmätt också finnas inom natt och år. Det synes nämligen leda till rätt besynnerliga konsekvenser, om man beskattar det stora flertalet skattskyldiga efter en metod men råkar taxera en och annan efter en helt annan metod.

Skattskyldighet

En åtskilligt över myndighetsåldern hunnen person hade under flera år åsatts ansedd inkomst. Han hade under denna tid vistats vid seminarium i utlandet och där åtnjutit fritt vivre och fri undervisning. Dessutom hade han erhållit periodiskt understöd från fadern med visst belopp per månad, vilket fadern medgivit avdrag för. Nu anförda besvär upptogs av PN till prövning, eftersom han vistats utomlands, men han taxerades för det periodiska understödet.

Är det för det första periodiskt understöd, då mottagaren bedrev studier? Det synes kunna ifrågasättas. Den omständigheten att fadern fått avdrag kan ju knappast få vara ensamt avgörande, ty även det kan ju vara felaktigt. Men kan han vidare betraktas som bosatt i riket, då han som sagt var långt över myndighetsåldern och under flera år bott i utlandet? Även det synes kunna ifrågasättas. Men PN tyckte tydligen, att beloppet inte borde undgå beskattning.